

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

**Ribadeneyra, Pedro de
Coloniæ Agrippinæ, 1602**

Nauigat Hierosolymam. X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

aliquantulum cōualuit, statim ad cōsuetas pœnitentias, & eandem vitæ asperitatem reddijt, in morbumq; deinceps tetragro incidit, quod & tertio fecit, cōtinuo indefesso studio, & obfirmato animo seipsum peruincere, & labores viribus maiores repetere, perferreq; admittentur. Sed tamen experientia doctus, & stomachi grauissimo eoq; frequenti dolore exagitatus, & rigidi cæli hyemali asperitate commotus, piorū hominum consilijs obtemperare coactus est, & ex panno admodum crasso, coloris cælij exiguas duas vestes, & qualis semipileum eiusdem panni, ad se conlegendum, accipere.

NAVIGAT HIEROSOLY.

m. m. m.

CAPVT. X.

ANnum vnum pius minus Manresa se trālegit, in ea quam diximus vitæ asperitate, quo elapso tempus interrim appetebat, quo profectioem Hierosolymitanā aggredi statuerat. Ergo Barcinonem versus Manresa discessit, & quidem solus; sic enim peregrinari decreuerat. Quāuis enim esset qui se illi vltro comites offerrent, qui

que illum hortarentur, ac vrgerent vehementius, vñ aliquem vel Latinè, vel Italicè scientem, quasi viæ ducem, ac sermonis interpretè, sibi adscisceret: nullū tamē admisit, ea maximè ratione adductus, quòd spes omnes suas in Deo positas habere cuperet. Quòd si viæ sociū secum haberet, vercbatur ne præstans illa in Deum fiducia, in socium deriuata, minueretur. Neq; verò sociorum auxilium excludebat tantum, sed etiam sollicitam viatici omnis curam: nequid esse videretur, quòd spem suam infringeret, & animum ad cælestia properantem in suo cursu redderet tardiolem. Erat Barcinone myoparo, erat & nauis oneraria in Italiã parata; voluit igitur in myoparonē conscendere, quia breuiorem fore traiectum sperabat: sed quo minus id faceret, hæc causa fuit: Primaria quædã atq; honestissima matrona Isabella Rossella, in templo quodã eruditum virum de superiore loco ad populū verba facientem, attentè aliquãdo audiebat. Quæ oculos in reliquam concionem fortè intendens, Ignatiū in ipsis altaris gradibus cum pueris confidentem aspexit: eum quæ rei nouitate, & hominis aspectu commota attētius
coepit

cœpit intueri. Vidit enim (sicut ipse
 met Romæ mihi narrauit) caput Ignatij
 circumquaque fulgere, & clarissimos
 quasi radios emittere, seque intus
 rursus admoneri, ac veluti stimulis quibusdam
 vrgeri vehementius hominum, ut accerseret,
 atque alloqueretur. Discessit simulauit
 tunc quidem Isabella, pro loco & tempore,
 sed concione expectata, simul atque do-
 num redijt, viro sicut æquè atque ipsa
 nobili, sed cæco, rem quæ sibi in templo
 euénisset totâ narrauit, rogauitque
 maritum, ut hominem è vestigio conquiri
 iuberet, & ad se adduci. Adductus Ignatius
 apud illos pransus est remota mēsa, de
 Deo de virtutibus, de beata vita sermonem
 instituit; omnesque qui adstabant mirabiliter
 ad pietatem inflammauit. Et Ignatio tunc
 rescitum est, ipsum commodam in Italiam
 nauigandi tempestatem præstolari. Quò
 etiam Episcopus, sanguine cum nobilissimo
 illo viro coniunctus, nauigabat. Itaque
 sanctitatis Ignatij admiratione capti, ipsi
 rogant, cum Episcopo uti nauem cõscendat,
 myoparonem relinquat, in quem libellos
 etiam coniecerat. Quòd ita factum est.
 Porò, in ipso Barcinonensibus conspectu,
 myoparo naufragio perijt.

rii, fluctibusque haustus est. A nauis
autem nauarcho, ea lege admittus est,
si panis nautici, quantum sibi ad victum
ea in nauigatione opus esset, in nauim
inferret: aliter admitti posse negabat.
Coepit igitur de pane illo quaerendo I-
gnatius agere sed cum hoc eius pro-
posito repugnare videretur, simul gra-
uiter angere cepit, & se cum: Hecine est
illa tam stabilis, tam secura fiducia, ni-
hil à Deo tibi defuturum? num quid il-
le panem non poterit dare, & parare
mesam peregrino suo? Ex quibus spi-
nosus cogitationibus cum exire ipse
per se non posset, ad confessarium, vt
in eiusmodi solebat rebus, causas de-
fert in vtranque partem dubitandi: quā-
to, quam incenso perfectionis ardeat
desiderio, exponit, idque pro viribus,
quod Deo gratissimum sit, amplecten-
di: illi deinde rem totam permittit, e-
iusque iudicium secutus, panes in nauim
imposuit. Sed cum pauculi oboli ex
ijs, quos ostiatim emendicarat, ipsi nau-
im ascensuro superessent, illos in pu-
blico iuxta nauium stationem reliquit,
ne quid amplius viatici, quam quod
necessarium omnino videbatur, secum
ferret. Tantum in eo inerat perfectio-
nis studium, & tam incensus pauper-
tatis

tatis amor. Hoc tempore inanis gloria aculeis plurimū exanimabatur, sic ut neque patriam neque genus suum reterege auderet, multo verò minus, quò iter suum dirigeret, ne fortè bona hominū de se opinione intumesceret. Sed redeo ad navigationem in Italiam, qua navigatione, magna foedaque tempestate iactatus, quinque dierum spatio Barcinone Caietam applicuit. Grauis ille, & pestilens annus Italiae fuit. Sauebat enim multis locis pestilentia: quapropter summa cautio adhibebatur à custodibus oppidorū, ne quis aduena admitteretur. Ex quo Romam proficiscens, multa in itinere passus est grauia & permolesta. Nam oppidorum ingressu sepe arcebat; & ita erat fame, macieque debilitatus, ut subsisteret aliquando, & longius progredi præ corporis imbecillitate non posset. Romam tamen ad diem Dominicum Palmarum anni 1523. venit, sacra urbis loca piè obiuit: benedictionemque summi Pontificis Adriani sexti reuerenter accepit. Cùm autem plurimi illū à profectiois Hierosolymitanæ cōsilio deterretent; fierique posse negarent, ut absque pecunia eò perueniret,

niret, neq; tamē infra ctū eius animū,
& in Deo defixū, longa periculorum
enumeratione à sententia dimouere
potuissent, sex septemve aureis coro-
natis octauo pōst Dominicæ resurre-
ctionis die ab eūrem donauerūt, quos
Ignatius, eorum quæ audierat metu
victus, accepit, vt nautis soluendo ef-
set. Sed paulò pōst, cum à diffidentia,
& humano timore id profectum, a-
gnosceret, & conscientia morderetur,
non quasi culpa esset pecuniam acci-
pere, sed quasi desiderio id suo repu-
gnaret, & de proposito, perfectissi-
mā paupertatem omnibus in rebus
sequendi, remittere aliquid videretur,
se inculpans & damnans, & de proijci-
enda pecunia secum ipse cogitans,
decreuit tandem in obuios pauperes
& mendicos, illam conferte, quod
quidem cumulatē perfecit. In hoc iti-
nere, quod Roma Venetias habuit,
multa aspera & acciaba pertalit. Pro-
pter grassantis enim pestis metum,
vel in porticibus excubare, vel per-
noctare sub dio cogebatur. Et viatores
exanguem illum, ac luridum intuiti,
summaq; macie cōfectū, se in fugā a-
liquando dabāt. Alij verò, qui se in via
illi socios adūxerāt, lentius præ vitū
tenui-

renuitate ambulante sub nocte deseruerunt. Sed qui dixit, Non te deseram, neque derelinquam, ille desertum inuisit Ignatium, abiectum suscipit, & complexus est. Namq; obtulit illi nocte, postquam relictus est, proxima, Christus in latissimo quodam campo, à Fossa Clodia pergenti Patavium: plurimumq; aspectu suo recreauit eius animum: & ad grauiora perferenda roborauit, & ita eius iter direxit, vt Patauinæ vrbis custodiae ingrediens egredientemve illum nihil omnino remorarentur, aut interceptarent, & aditum Venetias perfacile haberet. Publicis quippe exploratoribus omnia excutientibus, intractus ipse solus pratermissus est: cum tamen desertores illi socij laboris multum subierint, vt liberum in eam urbem ingressum inuenirent. Legatum Caroli V. Imperatoris, ac Hispaniarum Regis conuenire numquam voluit. De pecunia, qua Hierosolymam nauigaret, minime laborabat, certissima spes, Deum expeditam sibi nauigationem daturum, vt sanctorum locorum conspectu aliquando frueretur. Atque cum multi multa contra adferrent, & peregrinorum bona pars, recedent

centi miserabiliq; Rhodi expugnatione exterrita, retrocessisset, eius tamen sensib. insitū erat, etiam si vnā tantū nauicula eō cursum dirigeret, se illo anno Hierosolymam peruenturum. Venetijs diū moraretur, vetere suo instituto stipem cogēbat: in platea Diui Marci noctes agebat. Sed ex Senatorio ordine quidā noctu domi suæ cum esset, excitari se repentē huiusmodi vocibus sensit: Tūc, inquit, vt mollibus vestitus domi tuæ sis, seruus meus seminudus in porticu iaceat? tu in lecto pretioso molliter dormias, ille dura cubet humo? quib. stimulis concitatus Senator, surgit confestim, foras proruit, per incerta vagatur, humi cubantē offendit Ignatium, domū ea nocte perducit, & liberaliter tractat. Deinde ne in honore haberetur, ab eo Ignati^o discessit, & ad hominem Hispanum, eius rogatu, diuertit. Ducem Venetiarum Andreā Gritū Hispanicē allocutus, faciliē impetrauit, vt in Prætoriana nauis, qua eius insulæ Præfectus trans mittebat, in Cyprum vsque gratuitō transportaretur. Prætoriana porrō nauis idoneam nauigandi tempestatē expectabat, cū altera, qua peregrini vehabantur, è portu

D

prius

prius soluisset. Operientem nauim,
 conscendere parantem, grauiissima
 bitò febris illum corripuit: & cū di
 aliquat afflixisset, tandem discessit
 illud incōmode cecidit, vt soluendi
 pus in eum diem incurreret, quo p
 macum à medico præscriptū sum
 rat, qui eo quidem die citra magnū
 vitæ discrimen Ignatium nauim p
 se ascendere negabat. Sed ille fa
 entioris, diuiniq̄e medici cōsilio
 ctus, eo ipso die, hausto conscendit.
 Atque ita accidit, vt cū multum ma
 iactatione euomuisset, magnam is
 es principio morbi leuationē, de
 etiam sanitatem integram adferre
 Cū autem quorūdam flagitia gra
 ter ferret, & magna spiritus & orat
 nis libertate acrius insectaretur: ne
 ab alijs vectoribus aliquod ei exitu
 timentibus, reprimi vllō modo p
 set: consilium ceperunt nauæ, vt
 lum in insula quadam deserta, & va
 exponerent. Sed cum nauis ad de
 natum locum penè esset appulsa, su
 to vehementique vento repulsi, pe
 trare meditatum facinus nequiu
 Itaque breui Cyprum attigit: nocte
 que peregrinorum nauim, in eam
 scendit: nihilo plus viatici secum in

rēs,
 sim
 sepe
 sel
 laci
 pou
 pta

HII

I

scri
 hui
 me
 lun
 lop
 rō
 sta
 ex
 tio
 fac
 tur
 cō
 Hi
 nit
 ut

10

rēs, quàm in priorem intulerat, veris-
simam nimirum spem in Deum : qui
sepè Ignatio toto navigationis tēpore
sele ostendit, illumq; incredibili cōso-
latione permulsit, ac sustentauit, & in
portum à se toties tam vehementer o-
ptatum tandem inuexit.

*HIEROSOLYMIS LOCA SANCTA
perlustrat.*

CAPVT XI.

Decimaquarta die mēsis Iulij, an-
ni Domini 1523 (sicut in cōmē-
tariolo quodā eius, ipsi⁹ manu
scripto, inuenio) Venetijs soluit. Quod
huius mensis reliquum erat, & totum
mensem Augusti in navigatione con-
sumpsit. Itaque pridie Kal. Septemb.
Ioppem nauis appulsa est. Quarto ve-
rò die Septembris sub meridiem in sã
ctam ciuitatem ingressus est. Nam vel
ex hac tam diligenti dierum obserua-
tione, & curiola annotatione tēporis
facilè conijci potest, quanta Ignatij iã
tium esset in Deum pietas, quanta in
cōsilijs factisque omnibus meditatio.
Hierosolymã igitur cum primùm ve-
nit, admirabilem in ipso sanctæ ci-
uitatis aspectu consolationem per-
cepit,